

Verslag van ons Trialweekendje te Arnhem.

Dit jaar (19-20 sept 2015) was het 't 33ste jaar dat de Plonkers Pleasure Trial verreden werd in Arnhem. Weer twee daagjes spelen in het zand. En een beetje gassen over de verbindingsbaan. We denken dat deze trial en die van Rhenen, de langste verbindingsroutes hebben van alle trials die er in Nederland verreden worden. En da's toch leuk, nietwaar?!

Het was wel een beetje nat in de aanloop naar de trial, zelfs de camping vlak bij de Postbank waar wij vrijdag aankwamen, zowat het hoogste punt van Nederland, had last van het water dat er die week gevallen was. Maar tijdens de trial was er niets meer van te merken.

Er waren elke dag zo'n kleine honderd man/vrouw aan het triallen. En daarnaast nog een aantal zijspannen. En omdat de wedstrijd meetelde voor het Europees kampioenschap klassieke trial, waren er veel buitenlanders. Kortom, Pe moest zijn hele talenknoebel uit de kast halen om, in al die vreemde talen, de mensen te vertellen wat de bedoeling was van die dag.

Eigenlijk lijken wij triallisten –bij aanvang van de wedstrijd- een beetje

(enkel een beetje maar) op voetballers: voetballers moeten elk moment –dat ze wel of niet voetballen- verteld worden wat ze moeten doen en hoe ze moeten spelen. En dat terwijl ze dat al jááaaaren doen. En toch elke dag weer.

Dit jaar was het voor de organisatie een probleempje met de administratie tijdens het weekend. Door ziekte was er telkens 1 persoon te weinig om die administratie te verzorgen (uiteraard is Anneke nooit ziek). Maar zaterdag wilde Cindy (totaal vreemd met triallen) helpen, en 's zondag was Jolanda bereid te helpen, terwijl zij niet van getalletjes en binnen zitten houdt. Doch alle dames, weet dat wij jullie zeer dankbaar zijn voor de hulp.

Zoals altijd worden de motoren van vóór 1965 gewogen. Hier is de CTN-klasse-indeling op gebaseerd. Uiteraard is van de meeste motoren het gewicht bekend, maar soms komen er ook weer verrassingen uit als de rijders in het tussentijdse jaar behoorlijk gesleuteld hebben en er weer een paar overbodige kilo's hebben kunnen weggooien. En mocht u willen weten wat die Honda'tjes nou eigenlijk wegen, dan geven we hier de meting weer. Simon Koote wilde wel een weten waar hij nu die afgelopen 31 jaar mee rond gereden heeft. En dat is ongeveer 91 kilo. En dat is een gewicht waar menig Pré'65 Klasse 3 rijder van schrikt. Zo licht zijn die fietsjes dus nog niet. Dat ze toch zo lekker

licht aanvoelen zal verder nog wel betrekking hebben op de geometrie van het geheel.

Er was nog wel een nieuwe, andere, heel lichte fiets. Arie Bottinga heeft een Honda opgebouwd vanuit niets naar een trialmotor. Het blok is aangepast, zoals hij dacht dat het veel geschikter was voor de trial en hetzelfde gold voor het frame en de eraan bevestigde delen.

Uit het niets en bijna alles vanuit een theoretische gedachte. Een maand of wat geleden voor het eerst in het zand in Arnhem uitgetoetst en het werd door de experts gelijk als een goed handelbare, goed lopende fiets bestempeld. Dus een hele prestatie vanuit de 'tekentafel'. Zaterdag gestart, maar helaas bleken er rubbertjes in te zitten, die niet tegen het vergrootte motorvermogen konden, zodat er alsnog een vroegtijdig einde kwam aan de 'maagdentrial' van deze Honda.

Er was ook nog een andere fiets die zijn 'maidentrip' maakte. Maar dan van het andere uiterste: de BSA Goldstar van Barry Kramer. Voor hem was het een race tegen de klok, want de verf was geloof ik nog niet droog en hij heeft de gehele week en de vrijdagavond nog tot in de kleine uurtjes gesleuteld. Maar ook deze is een ware schoonheid. En ook de zwaarste fiets die er meereed: een dikke 143 kilogram op de klok. En eigenlijk valt dat ook weer mee, als je naar het geheel kijkt. Het lijkt veel zwaarder. Hoe Barry dat allemaal voor elkaar gekregen heeft, is knap (en ook nog het meeste gewicht op het achterwiel!).

Waarschijnlijk heeft hij het gewicht verminderen geleerd bij zijn andere (eerste) hobby van racen. Dat doet hij met een hele lichte motor en wel in de 50 cc klasse. Maar volgens Barry moet je snel rijden met een kleine lichte fiets

en heel langzaam rijden met een grote zware fiets. Ik geloof niet dat iedereen deze mening deelt, maar lol heeft hij zeker gehad. Met een dikke grijns twee dagen lang rondgereden en zeker niet onverdienstelijk. Als we dan ook nog in aanmerking nemen dat de fiets nogal hard liep, (het bestelde tandwiel was verkeerd, dus het originele tandwiel gaf veel snelheid aan de fiets in de eerste versnelling). En dat was jammer, want we konden door die snelheid van hem geen goede foto maken in de secties.

Enkele jaren geleden hadden we in een verslag van de Plonkers een foto met de oudste en jongste deelnemer. Inmiddels is Henk Schulte bijna een jonge man geworden en is George Greenland weer wat ouder geworden. En de jongste is iemand anders geworden, we weten niet zeker of het Thijs Kessels is of Sten Droppers op zijn klein fietsje. Omdat we van de laatste een foto hebben tonen we hem bij deze.

En wat valt er nog meer te melden over twee dagen trial?

Voor hen die er niet geweest zijn, is het eigenlijk niet goed te beschrijven op papier wat de mensen ervaren hebben (als rijder, controleur of toeschouwer) die er een of twee dagen geweest zijn: in 't kort: gezellig, ontspannen en goed weer.

Op de zaterdag waren het moeilijke nonstops omdat er geen spoor in het zand komt te liggen voor de eerste drie ronden. En daarna moet je mazzel hebben dat jouw spoor, niet dat van de zijspannen kruist, want die slopen zowat elk spoor. Dan lijkt het net of je weer als eerste er doorheen moet.

Op de zondag was het makkelijker omdat er de meeste sporen wel op een of andere manier erin lagen. De secties waren her en der veranderd en aangepast. De eerste ronde toch nog wat punten, maar de secties in de andere twee of

drie ronden konden (meestal) met nul gereden worden, hoewel je jezelf daarvoor wel moest kunnen concentreren.

Hier zag je verschil in punten tussen de luitjes die al jong begonnen waren en de wat ouderen onder ons; zij konden de concentratie wat moeilijker vasthouden (veel praten, kletsen en OH'en) zodat er tussendoor nog menig puntje gesprokkeld werd.

En elke dag moest Pe weer heel veel bekertjes uitreiken. Wel 20 bekertjes voor alle eerstelingen per klasse.

Maar kortom: zowat iedereen heeft het goed naar zijn of haar zin gehad. Geen enkel onvertogen woord is er gevallen voor de organisatie. Iedereen was vol lof over de organisatie.

Rest ons nog MC Arnhem, Jan voor het materiaal, Pe en alle andere uitzetters voor de secties en andere zaken, Therus en zijn controleurs voor de hulp, Anneke en haar andere administratie-helpers en iedereen die we vergeten zijn: Hartelijk Dank voor jullie inzet.